

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatus S. Inquisitionis Hispaniarum Qualificatoris, Et
Olim Complviti Sacrae Theologiae Professoris. Opus
Theologicum, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertvr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 4. Quanta sit certitudo tum formalis, tum obiectiua diuinæ
prædestinationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

ent vaga operum prædestinatio non tollit prædestinationem determinatam singulorum operum in individuo, & quoad omnes circumstantias, vt ibidem notauimus. Ita prædestinatio gloriæ vagans vel per varias personas, vel per diuersos gradus eiusdem, non tollit electionem determinatam determinatarum personarum, quæ defacto saluandæ sunt; nec prædestinationem determinatam eiusdem numero gradus gloriæ, quem vnaquæque reuera consequutura est. Nisi, quod quauis prædestinatio vaga pro signo aliquo antecedente præcedit semper prædestinationem determinatam obiecti pertinentis ad ipsam vagam vel præcedentiã conducentiã, vel præcedentiã maioris vniuersalitatis.

103 Posterior pars propositionis ex professo probata est supra disput. 40. quæst. 1. Vnum hic adnoto, per voluntatem saluandi omnes Deum singulis hominibus tantam gloriam desiderare, quanta fuerint eorum merita casu, quod illa habeant. Vnde tot gradus gloriæ desiderat vnicuique sub hypothesi meritorum, quot gradus meritorum respectu cuiusque possunt in hypothesi poni, eorum saltem, qui singulis sunt possibiles iuxta ordinariam prouidentiam, quam Deus erga homines habet, aut etiam iuxta specialem, quam habet erga aliquos.

104 Quæcunque autem statuta sunt de existentia prædestinationis gloriæ hominum determinatæ, vagæ, & conditionali, eodem iure locum habent in prædestinatione gloriæ Angelorum. Nam argumenta facta atque probant, si eorum motiua inspiciantur, Angelos prædestinatos ad gloriam modis prædictis electos esse ante præuisa eorum merita, vt bene docet Soar. lib. 1. de Prædestin. cap. 9. Tametsi pleraque testimonia adducta ex Scripturâ, & Patribus de hominibus tantum loquantur.

105 Hic tractant aliqui de ordine, quem in mente diuinâ habent prædestinationes hominum, Angelorum, & Christi Domini tum inter se, tum comparatæ cum peccatis Adami, aliorum hominum, & Angelorum, qui peccarunt. Verum hæc quæstio exactè hic resolu non potest: quia pendet vnicè ex illa celebri controuersia, quam circa motiuium incarnationis Verbi diuini tractant Theologi in Tractatu de incarnatione. Ob id ad eum Tractatum illum remitto.

QVAESTIO IV.

Quanta sit certitudo tum formalis, tum obiectiua diuinæ prædestinationis.

106 Non agimus de immutabilitate prædestinationis, (quam aliqui sub nomine certitudinis comprehendunt), supponentes vt certum secundum fidem, probatumque disp. 31. quæst. 6. Deum ita esse immutabilem in suis decretis, vt neque retractare, quod semel decreuit, neque, quod antea non decreuit, postea successu temporis decernere possit. Ex quo patet, quem semel Deus prædestinavit, postea reprobare non posse; sicut nec postea prædestinare, quem reprobat semel.

107 Omnis igitur varijs acceptionibus certitudinis, eam hic tantum usurpamus ex parte

quidem prædestinationis pro connexionem, quam illa habet cum suo obiecto, quæ in actibus intellectus infallibilitas, in decretis autem voluntatis infruitrabilitas proprie vocatur; ex parte autem obiecti pro necessitate essendi, quam illud habet, supposita prædestinatione.

Propositio 1.

Diuina prædestinatio aded certa est metaphysicè, vt prorsus sit impossibile in sensu composito Prædestinatum non saluari.

Ita docent omnes Theologi: cum Magistro in 1. distinct. 40. & S. Tho. 1. par. quæst. 23. artic. 6. Probarur primò ex verbis Christi Domini Ioan. 10. Vbi agens de Prædestinatis ait. *Oues meæ vocem meam audiunt, & ego cognosco eas, & sequuntur me: & ego vitam æternam do eis; & non peribunt in æternum, & non rapies eas quisquam de manu meâ. Pater meus quod dedit mihi, maius omnibus est, & nemo potest rapere de manu Patris mei.* Quibus verbis satis clarè significatur omnimoda certitudo, & infallibilitas, quam habent Prædestinati obtinendi gloriam. Vnde August. tract. 48. in Ioan. ait. *De ouibus istis nec lupus rapit, nec latro interficit. Securus est de numero eorum, qui pro eis nouit, quod dedit.* Id ipsum significant verba illa Pauli 2. ad Timoth. 2. *Firmum fundamentum Dei stat habens signaculum hoc. Cognouit Dominus, qui sunt eius.* vt bene ponderat August. lib. de Corrept. & grat. cap. 7. circa finem. Ad quem vtrumque locum respiciens Prosper lib. 2. de Vocat. Gent. cap. 29. ait. *Quod Pater Filio dedit, Filius non amittit, nec quisquam potest de manu eius rapere, quod accepit. Firmum fundamentum Dei stat; & mansuri in æternum templi edificatio non vacillat.* Accedat illud Christi Domini Ioan. 6. *Omne, quod dedit mihi Pater, ad me veniet, & eum, qui venit ad me, non eieciam foras.* Et paulò post. *Hæc est autem voluntas eius, qui misit me, Patris, vt omne, quo dedit mihi, non perdam ex eo.* Quæ loca egregiè ad rem versat August. lib. de Corrept. & grat. cap. 9. vbi ait. *Quicumque ergo in Dei prouidentissimâ dispositione præfati, prædestinati, vocati, iustificati, glorificati sunt, &c. omnino perire non possunt.* Confirmatque verbis Christi relatis. Idem probat locus ille 1. Ioan. 2. *A nobis exierunt; sed non erant ex nobis. Si enim ex nobis fuissent, permansissent vtiq; nobiscum.* Quod ita exponit August. lib. de Dono pericue. cap. 9. *Non erant ex eis; quia non erant secundum propositum vocati: non erant in Christo electi ante constitutionem mundi, &c. non erant prædestinati.* Nam si hoc essent, ex illis essent, & cum illis sine dubitatione mansissent. Eandem veritatem confirmant ea loca Scripturæ, quæ docent consilium Dei, & voluntatem diuinam effectu frustrari non posse. Isaïæ 46. *Consilium meum stabit, & omnis voluntas mea fiet.* Et læpe alibi. Confirmant etiam ea loca, quæ omnino subiectas prædicant voluntates humanas arbitrio, ac potestati Dei. Prover. 21. *Cor regis in manu Domini, quocunque voluerit, vertet illud.* Math. 3. *Potens est Deus de lapidibus istis suscitare filios Abrææ.* Ad Rom. 11. *Potens est Deus inserere illos, nempe in bonam oliuam.* Et alia id genus. Quæ planè denotant, Deum cum omni certitudine, & infallibilitate

tate posse inducere, ac ordinare voluntates hominum, ut per bona opera consequantur aeternam vitam. Quod est, illos prædestinare. Denique eadem veritas efficaciter comprobatur, dum dicitur Math. 24. *Ita ut in errorem inducantur, si fieri potest, etiam electi.* Nam illud, *si fieri potest*, clarè denotat, fieri non posse, ut electi inducantur in errorem, videlicet finalem, quo pereant; ut notat noster Maldonat, atque adeo eorum electionem omnino esse certam, & infallibilem.

109

Secundò probatur propositio ex Augustino ita definiente prædestinationem lib. de Dono persever. cap. 14. *Prædestinatio est præscientia, & preparatio beneficiorum Dei, quibus certissimè liberantur, quicumque liberantur.* Particula enim certissimè eam certitudinem adscribit prædestinationi, qua nulla maior esse potest, qualis est metaphysica. Et cap. 17. rursus. *Nam in sua, que falli, mutari non potest, præscientia, opera sua futura disponere, id omnino, neque aliud quidpiam est prædestinare.* Loquitur Augustinus de præscientiæ practicæ connotante decretum prædestinationis, ut constat ex ijs quæ diximus supra quæst. 3. num. 90. Augustino consentit Concilium Valentinum sub Leone Papa 7. cap. 3. Consentunt etiam Prosper ad obiect. Vincent. obiect. 12. Isidorus lib. de Summo b. cap. 18. Consentunt & alij Patres communiter. Accipe vnum Fulgentium lib. de Fide ad Petrum cap. 35. dicentem. *Firmissimè tene; & nullatenus dubites, omnes, quos vasa misericordiæ gratuita bonitatis Deus fecit ante constitutionem mundi, in adoptionem Filiorum Dei prædestinatos à Deo; neque perire posse aliquem eorum, quos Deus prædestinavit ad regnum calorum; neque quemquam eorum, quos non prædestinavit ad vitam, ullà posse ratione salvari.* Loquitur autem Sanctus in sensu composito cum prædestinatione, aut reprobatione. Unde patet, cum sentire, prædestinationem essentialiter cum gloriâ prædestinari connecti.

110

Tertiò probatur propositio; quia prædestinatio non potest non includere in se aliquos actus Dei essentialiter connexos cum gloriâ. Ergo non potest non esse metaphysicè certa respectu gloriæ; quo sensu in præfati accipimus certitudinem. Consequencia est nota. Probo antecedens. Nam si prædestinatio dicatur includere decretum exequutivum gloriæ in compensationem meritorum; quod datur defacto secundum fidem; compertum est ratione talis decreti esse eam essentialiter connexam cum gloriâ. Si autem dicatur prædestinatio non claudere in se dictum decretum: sed tantum intentionem gloriæ, & electiones mediorum efficacium ad illam. In nostrâ quidem sententiâ, secundum quam talis intentio prædefinitionis erit prædestinatio connexa cum gloriâ essentialiter. In omni autem sententiâ erit connexa ratione dictarum electionum mediorum, efficacium ad gloriâ, saltem prout coniunctarum cum scientiâ mediâ de ipsorum efficaciâ. Quod addo propter eos, (si qui sunt), qui putant, Deum non decernere Prædestinatis auxilia, efficacia prout efficacia, sed quoad eorum entitatem præcisè. Adhuc enim, hoc posito, non potest non coniunctum ex decreto de entitate auxilij, & ex scientiâ mediâ de efficaciâ eius ad gloriâ, esse essentialiter connexum cum ipsâ gloriâ, prout, dictum est num. 70. In communi verò, & certâ sententiâ si abilita à nobis supra disput. 40. quæst. 5.

iuxta quam Deus decernit Prædestinatis auxilia, efficacia ad gloriâ (quatenus efficacia ad merita, coniungenda cum gloriâ), prout taliter efficacia sunt, decreta de talibus auxilijs per se sunt intrinsecè, & essentialiter connexa cum gloriâ; sicut & efficacia ipsa, quam pro obiecto habent, prout talis cum ipsâ gloriâ connexa est. Ex quibus patet, quot titulis sit prædestinatio connexa cum gloriâ, atque etiam cum meritis coniungendis cum illâ, & consequenter metaphysicè certa respectu ipsius gloriæ, & meritorum.

Obijci tamen solent contra propositionem, aliqua Scripturæ loca, quibus iudicari videtur, prædestinationem non esse certam. Nempe 2. Petri 1. *Satagite, ut per bona opera certam vestram vocationem, & electionem faciat.* 1. ad Corinth. 9. *Castigo corpus meum, & in servitutem redigo, ne forte, cum alijs predicaverim, ipse reprobus efficiar.* Ad Rom. 9. *Oprobam ego ipse anabema esse in Christo pro fratribus meis.* & Exod. 32. *Aut remitte eis hanc noxam, aut, si non facis, dele me de libro tuo.* Psal. 68. *Deleantur de libro viventium.* Apocal. 3. *Non delebo nomen eius de libro vite.* & in eodem cap. *Tene quod habes, ne alius accipiat coronam tuam.*

Ad primum locum respondi supra quæst. 3. num. 92. Ad secundum dico, per illum tantum denotari libertatem, quam Paulus habebat amittendi gloriâ, qualem habent omnes Prædestinati. Nisi particula *reprobus* significet non reprobatum à gloriâ, sed improbum, seu malum moraliter, ut alij interpretantur. In tertio, & quarto loco Paulus, & Moyses tantum volebant damnationem velleitate quadam conditionatâ præcedente ab existentia, & certitudine suâ prædestinationis. Nisi, non de damnatione æternâ, sed de temporali aliquâ privatione bonorum seu gratiæ, seu gloriæ, sint loquuti, ut multi Patres interpretantur apud Ruiz disput. 60. de Prædestin. sect. 7. & 8. In cæteris locis vel tantum significatur potestas, quam habent Prædestinati amittendi gloriâ suis demeritis. Vel certè libertas, & contingentia, quam habent omnes iusti cadendi à iustitiâ, sicque amittendi ius ad gloriâ in iustitiâ fundarum, ratione cuius quodammodo iam ad libitum vite, & coronatorum numerum pertinere videntur. De quo plura S. Thome 1. par. quæst. 23. artic. 3. & ibi eius Interpretes, Pereira in Apocal. cap. 3. quæst. 9. Soar. lib. 1. de Prædestin. cap. 24. Ruiz disput. 60. citatâ sect. 6. & alij.

Ex dictis infero, reprobationem etiam essentialiter eum exclusionem Reprobi à gloriâ connexam esse, atque adeo metaphysicè certam quoad hunc, & cæteros eius effectus. Nam, si sit sermo de reprobatione positiuâ: cum ea sit decretum efficax excludendi à gloriâ Reprobum in pœnam peccatorum; compertum est, non posse eam isto effectu frustrari. Si autem sit sermo de reprobatione negatiuâ, qua negatur Reprobis beneficium prædestinationis; etiam talis reprobatio est essentialiter connexa cum negatione gloriæ. Quia est providentiâ permittiva peccatorum, quæ prævidentur coniungenda cum exclusionem à gloriâ. Atque adeo coniunctum saltem ex decreto de permissione, & ex scientiâ mediâ de illius conjunctione cum exclusionem à gloriâ (talem providentiâ constituentem) cum ipsâ exclusionem à gloriâ est metaphysicè connexum iuxta dicta supra in simili.

Pro-

Propositio 2.

114 Numerus Prædestinatorum non solum formaliter, sed etiam materialiter sumptus certissimus est metaphysicè. Idque non solum ex vi præscientiæ, sed etiam ex vi prædestinationis diuinæ.

Materialiter dicitur sumi numerus pro ipsis personis determinatis, quæ illum complement formaliter pro quantitate ipsius numeri, præscindendo à personis. Igitur propositio inter Catholicos certa est. Vnus Caldeirinus videtur ab eâ deuenire in expositione Psal. 50. Massilienses etiam quoad punctum hoc errarunt, censentes numerum Prædestinatorum certum non esse, vt referunt Prosper, & Hilarius in epistolis ad Augustinum. Caterum veritas nostræ propositionis ex dictis circa præcedentem est manifesta. Eamque probant testimonia Scripturæ, & Patrum ibi commemorata. Accedat tamen Augustinus dicens Epist. 106. versus finem. *Noui quippe, quid agat, & quantum numerus esse debeat primitiuis omnium hominum, deinde Sanctorum, sicut fiderum, sicut Angelorum.* Et lib. de Corrept. & grat. cap. 13. *Hæc de his loquor, qui prædestinati sunt in regnum Dei, quorum ita certus est numerus, ut nec addatur eis quisquam, nec minuat ex eis.* Et Prosper epistola de Libero arbitrio ad Rufinum paulo post mensium. *Cum certus apud Deum, definitusque sit numerus prædestinati in vitam æternam populi.* Consentit Hugo Victor. in Epist. ad Rom. quæst. 220. Consentunt & cæteri Patres, quos allegauimus proposit. 1. & alij communiter cum omnibus Scholasticis.

115 Et manifesta ratio est. Quia hoc ipso, quod Deus præscit, quot sint saluandi, & quot damnandi, vti sine errore in fide negari non potest, non potest non numerus Saluandorum esse certus à tali scientiâ, similiterque numerus Reprobatorum. Deinde hoc ipso, quod Deus per prædestinationem certam prædestinat omnes saluandos, similiterque per certam reprobationem omnes damnandos reprobat, non potest non numerus Saluandorum à tali prædestinatione, & numerus Reprobatorum à tali reprobatione eandem certitudinem participare, vt constat. Obiectum enim extrinsecè dicitur certum ab actus certitudine.

116 Ex quo etiam manifestè consequitur, certos quoque esse gradus gloriæ, quos singuli Prædestinatorum sunt habituri. Similiter & mediæ gratiæ, quibus ad illos sunt perducendi. Sicuti etiam certi sunt gradus pœnæ, ad quos Reprobi sunt damnandi. Cuncta enim hæc certissime à Deo, ac distinctissime præsciuntur, cum omnique decreta sunt infallibilitate. In quo morari non opus est. Videatur Ruiz disput. 53. de Prædestin. sect. 5. 6. & 8. Porro, quod dictum est de certitudine tum formali, tum obiectiuâ prædestinationis, reprobationisque hominum, eadem ratione verum est de certitudine prædestinationis, reprobationisque Angelorum.

QVAESTIO V.

Qua ratione diuina prædestinatio cum nostrâ libertate coarceat, Et an homo habeat in sua potestate prædestinari, vel reprobari.

117 **S**upponit, quæstio tanquam certum secundum fidem, per prædestinationem diuinam, atque etiam per reprobationem illam prorsus relinqui hominum libertatem tum ad bonè, & malè operandum, tum ad obrinendam, & amittendam beatitudinem. Quod dogma constat ex dictis num. 8. constabitque rursus ex dicendis disput. 42. quæst. 3. De quo plura Bellarmin. contra Sectarios lib. 3. de Grat. & liber. arbit. & lib. 3. de Iustificat. Si quando autem Patres, vt Fulgentius lib. de Fide ad Petrum cap. 35. Gregor. in lib. 1. Reg. libro suo 5. cap. 4. & alij absolute pronunciant, Prædestinarum nullatenus damnari posse, nec Reprobum saluari, in sensu composito loquuntur; & quidem verissime. Constat enim ex dictis quæstione præcedente, nec prædestinationem cum exclusione à gloriâ, nec reprobationem cum gloriâ posse vllâ ratione componi. Ex quo patet, libertatem, quam omnes Catholici confitemur tum in Prædestinato ad amittendam gloriâ, tum in Reprobo ad eam lucrandam, dumtaxat esse libertatem in sensu diuiso à prædestinatione, & reprobatione, non itidem in sensu composito.

118 Igitur prima pars quæstionis ex dictis in præcedentibus satis est expedita. In sententiâ enim non admittentium electionem Prædestinati ad gloriâ ante præuisa merita solum posset obstare Prædestinati libertati tum ad omittendum merita, tum ad amittendum gloriâ decretum efficax, quo Deus ei confert auxilia efficaciam respectu meritorum, & gloriæ, aut etiam scientiam mediæ de tali efficacia auxiliorum. Per huiusmodi autem duos actus Dei, quibus iuxta dictam sententiâ prædestinatio constituitur, ne minimum quidem lædi libertatem creatam, abundè monstratum est supra disput. 39. quæst. 2. proposit. 1. In sententiâ vero nostrâ admittente prædefinitiones tum gloriæ Prædestinati, tum meritorum eius, istæ solum prædefinitiones possent obesse libertati tum non merendi, tum amittendi gloriâ. Eas verò nihil omnino his libertatibus obesse ex dictis ibidem proposit. 3. 4. & 5. & in hac disput. 41. quæst. 1. proposit. 2. 3. & 4. liquidum est. Ex quibus etiam patet, per reprobationem nihil derogari Reprobi libertati merendi, & acquirendi gloriâ. Nam reprobatio negatiua, præter omissionem prædestinationis, vt summum claudit decretum permittendi demerita, & scientiam conditionatam, qua illa cum negatione gloriæ præuidetur iungenda. Huiusmodi autem actus libertati Reprobi non aduersari, ex doctrinâ datâ locis citatis satis superque notum est. Ex qua multo apertius constat, reprobationem positiuam eidem libertati nihil officere. Quia, cum sit decretum priuandi Reprobum gloriâ in pœnam demeritorum finalium, longè abest ab